

цвѣтіа неизбаваты принесени отъ совѣсти оклѣ-
чены со съ небинность, на олгара на сердцаго. Тіа
цвѣтіа си пастратъ сичката свѣтлина тѣхна, и
тогасъ, кога нин не сме на свѣта. Шо говора азъ?
тіа ны содрѣжаватъ и на она свѣтъ; Тіа рас-
татъ въ дирите наши на Некото, и ны веселатъ
со съ благоуханіе вѣчно; защото са держатъ отъ
дѣшата и са причастѣватъ отъ естество то нейно;
въ тыа кости са искѣшеніата, които ги нин обо-
раваме, и грѣхобете, които са омыватъ съ пока-
ніето. Дойди, дойди не гѣби ни една минута
повечѣ, приготи са за голѣмо и страшно патѣ-
ваніе отъ темнота на свѣтлина, отъ колѣхнѣваніе
на влаженство; отъ необѣжданіе на безсмертіе! Днесъ
е денъ Господень, день, който го нин имаме въ
молкыте наши. Нин обыкновенно са собираме по-
щемъ; но едни отъ насъ начеха да са сокиратъ
отъ сега. О каква радость! какво торжество ще въ-
де за насъ, ако можеме да прибедеме въ двора е-
дна овца заблѣдена!"

Ипекидъ, комѣто сердцаго бѣше естественно чи-
сто, полѣчи едно неисказанно дѣржовеніе въ дѣха
Олинтовъ за обрацаніе; който дѣхъ дабаше сво-
ето влаженство въ влаженство и на дѣргите, и кой-
то въ своето голѣмо челоуѣколюбіе тръсеше насъ-
кадѣ дѣржина за безсмертіе. И така Ипекидъ
позна себе си поклатенъ, оумиленъ и поробенъ. О-
свѣнь тоба той не бѣше въ состояніе со съ мысала